

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3242/2021
08.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Милан Младеновић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција фонда у Београду, Филијала у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2072/20 од 23.02.2021. године, у седници одржаној 08.07.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2072/20 од 23.02.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2072/20 од 23.02.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Нишу П 1589/19 од 22.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћеног месечног износа припадајуће пензије, услед умањења због доставе на кућну адресу, за период од септембра 2016. године закључно са јануаром 2018. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе опредељене као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 2072/20 од 23.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснован жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно

дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде штете због мање исплаћене пензије, услед наплаћене поштарине за исплату пензије у готовини на адресу пребивалишта тужиоца у утуженом периоду, а побијаном одлуком потврђена је првостепена пресуда којом је одлучено одбијањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари изнето правно схватање о постојању прећутне сагласности корисника фонда на обавезивање плаћања поштарине предвиђене ценовником ЈП „Пошта Србије“ (у ситуацији када се корисник фонда определи за исплату пензије у готовини на адресу пребивалишта) и одлуку о основаности тужбеног захтева, засновали на примени одговарајућих одредаба материјалног права - члана 28., 42. и 1059. Закона о облигационим односима и члана 109. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. При том, уз ревизију нису пружени докази о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном правноснажном пресуђењу судова, док погрешно тумачење поједине законске одредбе, на које наводи ревизије указују, није разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 27.03.2019. године, а вредност предмета спора је 3.883,00 динара.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, побијана другостепена одлука донета је у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужиоца недозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић